

стадото. То отново рухна, но сега къмъ кошаритѣ. Овчарѣтъ Димо дигна дрѣновия кривакъ, изтича и съ все сила храсна вълка въ главата. Последва още единъ здравъ ударъ и звѣрътъ изопна снага и издѣхна.

— Черенъ Носъ, браво! Да ми си живѣ!

Черниятъ Носъ дигна окървавената си муцуна и радостно размаха опашка. Овчарѣтъ Димо поиска да го помилва, но той се отстрани и съ бавни, победоносни стѣпки се отдалечи, заобиколи изплашеното стадо, и го подкара къмъ каруцата. Овчарѣтъ праметна съ кривака вълка, следъ това извика съ ясенъ, радостенъ гласъ:

— Бай Иване, ела да му одеремъ кожата! Хубаво кожухче ще направимъ на Колю!

По късно каруцата потегли назадъ къмъ селото. Баща и синъ седѣха единъ до другъ и гледаха презъ снѣжната мрежа побѣлѣлитѣ вече ниви. На една отъ ритлитѣ бѣше премѣтната вълчата кожа.

Констатинъ Н. Петкановъ

Спомнямъ си сега, какъ редакторѣтъ на „Свѣтулка“ ме подтикна да напиша романа „Приключенията на Мешко и приятеля му Таралежко“. Заминавахъ за чужбина да следвамъ и нѣмахъ никакво намѣрение да се посвещавамъ на детска литература. Но ето, Александъръ Спасовъ ме убеждава:

— Ти започни сега, а отъ странство ще продължавашъ да пращашъ. Така ти нѣма да скжсашъ съ България, пъкъ и всѣки месецъ ще си получаваешъ хонорара.

Наистина, моитѣ срѣдства бѣха толкова оскудени, че единъ всѣкимесеченъ приходъ бѣше добре дошелъ.

Така и стана. Цѣли две години азъ пращахъ отъ чужбина всѣки месецъ по една глава отъ моя „Мешко“, които се явяваха въ „Свѣтулка“, твърде внимателно преглеждани и на много мѣста поправяни отъ грижливия и добросърдеченъ редакторъ. И цѣли две години азъ получавахъ всѣки месецъ своя хонораръ. Тия скромни, но отъ сърдце изпращани пари, винаги идваха въ най-тежкитѣ ми часове и сякашъ далеченъ гласъ отъ Родината ми подвикваше ободрително:

— Дръжъ се! Ти не си самъ, ти не си забравенъ!

Слава на „Свѣтулка“ и на нейния неуморимъ редакторъ.

Николай Фолъ